

ประเด็น ยุทธวิธีทางทหาร ฉบับที่ T 7	11 ม.ค. 68	วิทยาลัยการทัพบก
ประเด็น การวางแผนทางทหาร	กลไกการเอาชนะตอนที่ 1 (Physical Defeat Mechanisms)	
ประเด็นสำคัญ	<ul style="list-style-type: none"> - ธรรมชาติของสงคราม (Nature of War) - กลไกการเอาชนะทางกายภาพ (Physical Defeat Mechanisms) - วิเคราะห์ปัจจัยเลือกกลไกการเอาชนะทางกายภาพ 	

ธรรมชาติของสงคราม (Nature of War)

สงครามคือความรุนแรงที่จิตใจตอบโต้กันระหว่างกลุ่มคน 2 กลุ่มหรือมากกว่านั้น โดยแต่ละกลุ่มพยายามบรรลุเป้าหมายของตนเองโดยไม่คำนึงถึงอีกฝ่าย สงครามดำเนินไปพร้อมกันใน 2 มิติ คือ จิตวิทยา (psychological) และกายภาพ (physical) ในมิติจิตวิทยาที่ขัดแย้งกันของกลุ่มที่ขัดแย้งกันจะปะทะกัน ในขณะที่

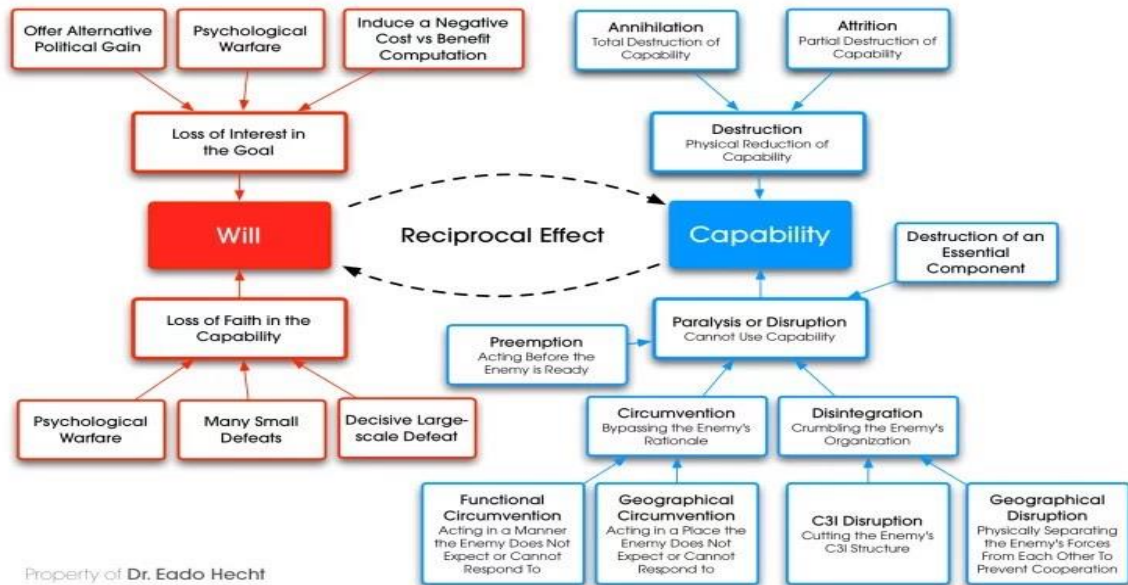

ศักยภาพที่ขัดแย้งกันของกลุ่มที่ขัดแย้งกันจะปะทะกันในมิติทางการต่อสู้กายภาพ ทั้ง 2 มิติไม่ได้แยกออกจากกัน แต่ในที่นี้จะแยกปฏิสัมพันธ์ที่มีความซับซ้อน ทั้งสองมิติออกจากกัน เพื่อให้เข้าใจง่ายขึ้นเราสามารถวิเคราะห์ได้ว่า การลดความตั้งใจ (will) จิตวิทยา (psychological) จะทำให้ความสามารถลดลง และเมื่อความสามารถ (capability) ต่ำลง ก็จะทำให้ ความต้องการที่จะต่อสู้ลดลง นักกีฬาทุกคนเป็นเครื่องยืนยันถึงปฏิสัมพันธ์พื้นฐานนี้ได้ จำเป็นต้องมีความมุ่งมั่นอย่างมาก เพื่อข้ามขีดจำกัดของสมรรถภาพร่างกาย โดยไม่คำนึงถึงผลกระทบในระยะยาว

สงครามเวียดนาม ทหารเวียดนามต้องสูญเสียชีวิตมากกว่าที่ทหารอเมริกันและเวียดนามใต้หลายเท่า แต่พวกเขาก็สามารถใช้พลังใจที่เหนือกว่า (superior willpower) เพื่อบรรลุชัยชนะได้ ในทางกลับกันความเหนือกว่าทางยุทธโศปกรณ์ทางทหาร (material superiority) ของอเมริกาไม่เพียงพอที่จะชดเชยการขาดความตั้งใจที่จะรบ (will to fight) นักทฤษฎีการทหาร C.Clausewitz อ้างถึงความเชื่อมโยงระหว่างเจตจำนง (will) และความสามารถ (capability) โดยกล่าวไว้ว่า “เป้าหมายทางการทหารพื้นฐานของผู้บัญชาการคนใดก็ตาม โดยปกติแล้วควรเป็นการทำลายล้างกองกำลังของข้าศึก แต่ในความเป็นจริงแล้ว ไม่ค่อยจำเป็นนักที่จะต้องสังหารข้าศึกทุกนายเพื่อให้กองทัพของข้าศึกล่มสลายไป”

กลไกการเอาชนะ (Defeat Mechanisms) เป็นกระบวนการต่าง ๆ ที่ทำให้กองทัพได้รับความเสียหายทางกายภาพ (physical) และทางจิตใจ (psychological) ซึ่งผลักดันให้กองทัพข้าศึกต้องพ่ายแพ้ กลไกเหล่านี้อธิบายถึงเหตุผลทางทฤษฎีเบื้องหลังแผนปฏิบัติการ (operational plan) จึงต้องตระหนักว่ากลไกเหล่านี้จำเป็นต้องผสมผสานและการกระทำเพียงครั้งเดียวอาจกระตุ้นให้เกิดผลกระทบต่อกองโกลมากกว่าหนึ่งกลไกในกองกำลังของข้าศึก ซึ่งทฤษฎีสำหรับกลไกการเอาชนะและความเข้าใจในความสัมพันธ์ระหว่างกลไกเชิงระบบเหล่านี้เป็นพื้นฐานในการตกลงใจในการวางแผน การทัพ (campaign) หรือการรบ (battle) อย่างมีประสิทธิภาพ

Defeat Mechanisms

ทฤษฎีแนวคิดเรื่องกลไกการเอาชนะนั้นมีอยู่หลายทฤษฎี บทความนี้ขอแนะนำแนวคิดกลไกการเอาชนะทางกายภาพโดยการลดความสามารถของข้าศึก (Physical Defeat Mechanisms : Reducing the Enemy's Capability) ตามแนวคิดของ ดร. เอโด เฮคท์ นักวิเคราะห์ด้านการป้องกันประเทศที่เชี่ยวชาญด้านทฤษฎีการทหารและประวัติศาสตร์การทหาร วิทยาลัยการบังคับบัญชาและเสนาธิการกองทัพอิสราเอล

โดยพื้นฐานแล้วมี 2 วิธี ในการลดความสามารถของข้าศึก วิธีหนึ่งคือ การทำลายทางกายภาพ (physical destruction) ทั้งหมดหรือบางส่วนที่ประกอบเป็นความสามารถนั้น คือ สังหารทำให้บาดเจ็บหรือจอบจ่ารวมทั้งทำลายหรือสร้างความเสียหายให้กับยุทธโศปกรณ์ อีกวิธีหนึ่งคือทำให้ความสามารถข้าศึกในการใช้ความสามารถนั้นลดลง แม้ว่าความสามารถนั้นจะยังคงมีอยู่ก็ตาม

1.การทำลายล้าง (Destruction)

การทำลายล้างคือการกระทำตามธรรมชาติของสงคราม ซึ่งความรุนแรงทางกายภาพก่อให้เกิดการทำลายล้างทางกายภาพ ดังที่กล่าวไว้ก่อนหน้านี้ C.Clausewitz เชื่อว่า โดยปกติแล้วนี่เป็นวิธีที่ดีที่สุดในการเอาชนะข้าศึก การทำลายล้างเป็นแรงผลักดันสำคัญในการทำสงครามและกำหนดผลลัพธ์ อย่างไรก็ตามการสังหารข้าศึกทั้งหมดอาจไม่จำเป็น โดยปกติแล้วการสังหารบางส่วนและโน้มน้าวให้คนที่เหลือ เชื่อว่าชะตากรรมของพวกเขาจะเหมือนกันในไม่ช้าก็เพียงพอที่จะทำให้หน่วยทหารพังทลายยอมจำนนหรือหลบหนีไป

อย่างไรก็ตามประสบการณ์ทางประวัติศาสตร์จึงเกิดคำถามสำคัญที่ว่า : “ต้องสังหารข้าศึกสักกี่คนเพื่อให้ข้าศึกที่เหลือนยอมแพ้” สัตว์ส่วนเปอร์เซ็นต์ของผู้เสียชีวิตที่จำเป็นในการทำให้กองกำลังที่จัดเหลือแตกสลายไปนั้นไม่คงที่

หน่วยบางหน่วยแตกสลายหลังจากสูญเสียผู้เสียชีวิตเพียง 10% ในขณะที่หน่วยอื่น ๆ ยังคงสู้ต่อไปแม้ว่าจะเสียชีวิตหรือบาดเจ็บไปแล้ว 90% ก็ตาม นอกจากนี้หน่วยเดียวกันอาจแสดงระดับความแข็งแกร่ง ที่แสดงถึงความสัมพันธ์ที่ซับซ้อนระหว่างความมุ่งมั่นและความสามารถทางกายภาพ ที่แตกต่างกันในสถานการณ์และโอกาสที่ต่างกันไป

ปัจจุบันด้วยการพัฒนาเทคโนโลยีทางทหารกลายเป็นขีดความสามารถหลักนั้น **การทำลายยุทโธปกรณ์จึงกลายเป็นขีดความสามารถหลักในการวางแผนการทัพ เช่น สงครามระหว่างอาหรับ-อิสราเอล ในเดือนมิถุนายน**

1967 ในคาบสมุทรไซนายมีทหารอิสราเอลเพียงไม่กี่เปอร์เซ็นต์ จากจำนวนทหารอิสราเอลประมาณ 90,000 นาย ที่เสียชีวิต บาดเจ็บ หรือถูกจับกุม ก่อนที่กองทัพอิสราเอลจะหยุดทำการรบ แต่สาเหตุหลักมีสาเหตุจากการที่เครื่องบิน รถถัง และปืนใหญ่ที่ถูกทำลายลงอย่างรวดเร็วจึงทำให้อิสราเอลพ่ายแพ้ ยิ่งไปกว่านั้นสาเหตุแท้จริงที่ทหารอิสราเอลเสียชีวิตมาจากความกระหายน้ำระหว่างการล่าถอยอย่างไม่เป็นระเบียบมากกว่ามาจากปฏิบัติการทางทหารนอกจากนี้

เมื่อพิจารณาจากข้อจำกัดกฎหมายระหว่างประเทศในการทำสงคราม เซลยศึกและพลเรือน ในปัจจุบัน ทำให้การปฏิบัติการทางทหารเกิดความยากลำบากทางกายภาพในการแบ่งแยกพลเรือนออกจากรบฝ่ายตรงข้าม จึงต้องอาศัยระบบข่าวกรองในการกำหนดเป้าหมายที่มีประสิทธิภาพและเชื่อถือได้มากขึ้น

2. ภาวะอัมพาตหรือการหยุดชะงัก (Paralysis or Disruption)

ภาวะอัมพาต (Paralysis) หมายถึง แม้องค์กรทางทหารจะยังคงมีอยู่ในเชิงกายภาพ แต่ไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ในขณะที่การหยุดชะงัก (Disruption) หมายถึง แม้หน่วยงานย่อยในองค์กรหรือบุคคลต่าง ๆ จะยังคงมีอยู่ในเชิงกายภาพ แต่พวกเขาไม่สามารถทำงานร่วมกันอย่างสอดคล้องในฐานะองค์กรได้ องค์กรทางทหารสามารถฟื้นตัวจากภาวะอัมพาตหรือการหยุดชะงักได้ (โดยทั่วไปจะฟื้นตัวจากภาวะอัมพาตได้เร็วกว่า) หรืออาจกล่าวได้ว่าประเด็นนี้คือการโจมตีต่อ Function ของระบบนั่นเอง

3. การชิงโจมตีก่อน (Pre-emption)

การชิงโจมตีก่อนหมายถึง การเริ่มต้นปฏิบัติการก่อนที่ศัตรูจะพร้อม การโจมตีอาจทำให้ข้าศึกประหลาดใจด้วยการจู่โจม (คือข้าศึกไม่ทราบเจตนาในการโจมตี ณ เวลานั้น) หรือดำเนินการได้รวดเร็วกว่าข้าศึกในด้านการวางแผน การเตรียมการ และการปฏิบัติการ (คือข้าศึกทราบเจตนา แต่ไม่สามารถตามจังหวะการปฏิบัติการได้) กองกำลังที่ถูกโจมตีก่อนจะเสียเปรียบจากการตอบสนองที่ไม่มีประสิทธิภาพ เนื่องจากต้องพยายามทำความเข้าใจกับสถานการณ์ ปรับแผน และใช้กำลังอย่างเร่งด่วน ในกรณีร้ายแรง การโจมตีก่อนอาจทำให้กองทัพข้าศึกเกิดภาวะอัมพาตเกือบสมบูรณ์ หรือแม้กระทั่งทำให้หน่วยรบแตกกระเจิง (ละลาย) เนื่องจากกำลังพลที่สับสน

ตัวอย่างเช่น การตอบสนองที่ล่าช้าและไร้ประสิทธิภาพของกองทัพฝรั่งเศสต่อการรุกของเยอรมนีในเดือน พฤษภาคม 1940 ความพยายามของฝรั่งเศสในการสร้างแนวป้องกันใหม่ ล้มเหลวทุกครั้ง เพราะกองกำลังเยอรมันสามารถข้ามแนวรั้วนั้นได้ก่อนที่ ฝรั่งเศสจะจัดกำลังได้ทัน อย่างไรก็ตามการชิงโจมตีก่อนก็มีความเสี่ยง เช่น ในกรณีที่รัสเซียเลือกการบุกยูเครนในเช้าวันที่ 24 กุมภาพันธ์ 2022 แต่ไม่เป็นไปตามเป้าหมายของวางแผนเท่าใดนัก เนื่องจากการชิงโจมตีก่อนต้องการให้ฝ่ายโจมตีตัดสินใจและเตรียมการได้รวดเร็วกว่าฝ่ายข้าศึก แต่การทำเช่นนี้มักทำให้ต้องลดทอนเวลาและกระบวนการวางแผน และเตรียมการของตนเอง ซึ่งอาจนำไปสู่ความไม่พร้อมของฝ่ายโจมตีได้เช่นกัน การสร้างความประหลาดใจ (จู่โจม) จึงถูกคาดหวังว่าจะชดเชยความไม่พร้อมนี้ แต่ยังมีเส้นแบ่งบาง ๆ ระหว่างการเคลื่อนที่รวดเร็วกว่ากับการเร่งรีบ จนเกินไป ซึ่งอาจทำให้ผลกระทบด้านลบจากความประหลาดใจส่งผลย้อนกลับเชิงลบมาสู่ฝ่ายที่ครองความริเริ่มเสียเอง

4. การเลี้ยงปะทะตรง (Circumvention)

อีกทางเลือกหนึ่งคือ การทำสงครามในรูปแบบหรือสถานที่ที่ข้าศึกไม่มีศักยภาพเพียงพอที่จะรับมือ หรือ ไม่คาดคิดว่าจะเกิดขึ้น ตัวอย่างได้แก่ การโจมตีของอิหร่านต่ออิรักในช่วงกลางทศวรรษ 1980 ซึ่งดำเนินการในพื้นที่ ภูเขาทางตอนเหนือและหนองน้ำทางตอนใต้ของอิรัก ทำให้ความได้เปรียบของอิรักในด้านการใช้รถถังหมดไป และบังคับ ให้อิรักเข้าสู่สงครามด้วยการสู้รบแบบทหารราบ ซึ่งอิหร่านมีความได้เปรียบด้านจำนวนกำลังพล อีกกรณีคือในปี ค.ศ. 1991 และ 1999 สหรัฐฯ เลือกใช้ความได้เปรียบทางอากาศในสงครามอิรักและโคโซโว ที่ทำให้สงครามแทบเป็น แบบฝ่ายเดียว เพราะทั้งอิรักและเซอร์เบียไม่สามารถทัดเทียมได้ แม้ข้าศึกจะทราบล่วงหน้าถึงแผนของสหรัฐฯ แต่ก็ไม่มี ทางเลือกอื่น นอกจากเสริมความสามารถในการอยู่รอดและรอเวลาสงครามกองโจรที่ยืดเยื้อ ซึ่งก็พิสูจน์แล้วว่าเป็น ทางเลือกที่ได้ผล

เมื่อเผชิญกับข้าศึกที่มีเวลาจำกัดในการคว่ำชัยชนะหรือมีข้อจำกัดทางกฎการใช้กำลังต่อการใช้ความรุนแรง มีสุภาษิตทางการทหารที่ยอมรับกันว่า “ผู้ที่ป้องกันหรือโจมตีทุกที่ย่อมอ่อนแอทุกที่” ดังนั้น ผู้บัญชาการจึงต้อง

จัดกำลังตามการประเมินว่าข้าศึกจะป้องกันหรือโจมตีที่ใด การโจมตีในทิศทางที่ไม่คาดคิด ทำให้ข้าศึกต้องเปลี่ยนแปลง และปรับกำลังอย่างรวดเร็ว ซึ่งจะทำให้การทำงานร่วมกันของ ข้าศึกหยุดชะงักลง บทเรียนทางการรบที่ดีคือ การบุกผ่านป่า อาร์เดนส์ของเยอรมนีในปี 1940 ฝรั่งเศสไม่ได้ประหลาดใจ กับความสามารถของรถถังในการเคลื่อนที่ผ่านป่าอาร์เดนส์ แต่อย่างไรก็ตาม เพราะพวกเขาเคยฝึกซ้อมในพื้นที่นี้มาก่อน แต่พวกเขาคิดว่าโอกาสที่เยอรมนีจะโจมตีที่นี่มีน้อยกว่าโจมตี ผ่านที่ราบเบลเยียมตอนกลาง เมื่อฝ่ายข่าวกรองของฝรั่งเศสตรวจพบการบุกนี้ในวันแรกและฝ่ายบัญชาการสูงสุด ของฝรั่งเศสได้ตระหนักถึงความรุนแรงของภัยคุกคาม ฝรั่งเศสจึงเริ่มส่งกองหนุนไปในทิศทางนั้น อย่างไรก็ตาม

ทั้งฝรั่งเศสและเยอรมนีต่างประหลาดใจกับความรวดเร็วในการบุกของเยอรมนี และปัจจัยความสำเร็จที่สำคัญของกองกำลังเยอรมันในการข้ามแม่น้ำมิวส์ในวันที่ 4 ของสงคราม คือ จังหวะเวลา ซึ่งกองหนุนของฝรั่งเศสมาถึงในช่วงเย็นของวันที่ 4 หากเยอรมนีล่าช้าเพียง 12 ชั่วโมง หรือฝรั่งเศสตอบสนองเร็วขึ้นเพียง 12 ชั่วโมง ชัยชนะอย่างท่วมท้นของเยอรมนีในฤดูร้อนปี 1940 อาจไม่เกิดขึ้น

5. การตัดแยกกำลัง (Disintegration)

การแยกส่วนหมายถึงการทำลายหรือแยกส่วนของกองกำลังข้าศึกออกจากกัน ด้วยการตัดเส้นทางคมนาคมขนส่ง ซึ่งในอดีตการตัดเส้นทางคมนาคมขนส่งหมายถึงการตัดเส้นทางขนส่งที่ใช้ในการขนย้ายกำลังพลและเสบียง แต่ในปัจจุบันต้องแยกแยะระหว่างการตัดเส้นทางขนส่งสำหรับการเคลื่อนย้ายกำลังพลและเสบียง กับการตัดการสื่อสารที่ไม่สามารถถูกขัดขวางได้ง่ายแม้ว่าจะต้องใช้เส้นทางอ้อม แม้ว่าจะต้องใช้เส้นทางอ้อม เช่น การใช้ระบบดาวเทียมสื่อสาร starlink ซึ่งมี third party เป็นผู้ดูแล หรือแม้แต่ การติดต่อสื่อสารที่ผ่านระบบข้อมูลไปที่แม่ข่ายนอกพื้นที่การรบ เช่น telegram หรือ Vk นอกเหนือจากข่ายระบบการสื่อสารทางทหารทั่วไป

6. การตัดระบบ C3I (Cutting Command, Control, Communication, Intelligence)

C3I คือการสื่อสารคำสั่งและข่าวกรองตามสายการบังคับบัญชา ทั้งจากหน่วยรองถึงหน่วยเหนือ และคำสั่งจากหน่วยเหนือส่งกลับไปยังหน่วยรอง การตัดระบบนี้อาจทำได้ทั้งการตัดสัญญาณการสื่อสาร เช่น การรบกวนคลื่นวิทยุ หรือการทำให้เกิดการส่งข้อมูลผิดพลาด ซึ่งจะทำให้คำสั่งและข่าวกรองไม่ตรงกับความจริง ส่งผลให้กองกำลังข้าศึกสูญเสียความเชื่อมั่น ประสิทธิภาพในการควบคุมบังคับบัญชาและการประสานงานระหว่างหน่วยจะอ่อนแอลง

7. การตัดแยกพื้นที่ (Geographical Disintegration)

การตัดตัดแยกพื้นที่ที่เชื่อมระหว่างหน่วยต่างๆ ของกองกำลังข้าศึก จะทำให้หน่วยเหล่านั้นไม่สามารถสนับสนุนหรือเสริมกำลังซึ่งกันและกันได้ เส้นทางระหว่างพื้นที่ที่รับผิดชอบของหน่วยต่าง ๆ เป็นจุดอ่อนที่สามารถเจาะทะลุได้โดยการแทรกกำลังเข้ามาตัดเส้นทางขนส่งและคมนาคม ซึ่งทำให้การประสานงานระหว่างหน่วย ต่าง ๆ เป็นไปได้ยากขึ้น ตัวอย่างเช่น การปฏิบัติการในสงครามโลกครั้งที่ 2 ที่พันธมิตรตัดเส้นทางลำเลียงของเยอรมนี ในวันดีเดย์ หรือการโจมตีต่อเส้นทางส่งกำลังในประเทศลาว ของกองกำลังเวียดมินต์ (Ho Chi Minh trail) เป็นต้น

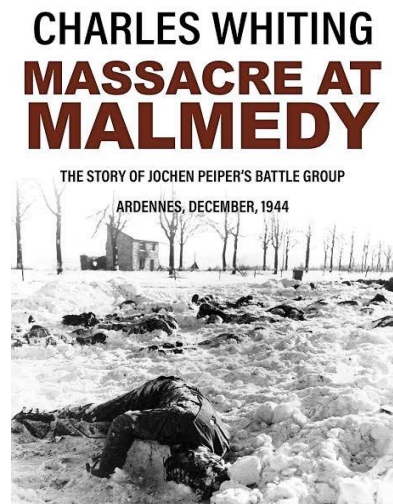
8. การทำลายองค์ประกอบสำคัญ (Destroying an Essential Component)

การทำลายองค์ประกอบที่สำคัญในระบบการปฏิบัติการทหารของข้าศึก เช่น การสังหารผู้บังคับบัญชาสูงสุด หรือการทำลายระบบการส่งเสบียง เป็นวิธีหนึ่งที่ทำให้กองทัพข้าศึกพ่ายแพ้ แม้ว่าจะไม่ทำให้สูญเสียกำลังพลจำนวนมาก แต่จะส่งผลกระทบต่อทางจิตวิทยาและการดำเนินการขององค์กร ตัวอย่างเช่น การลอบสังหาร พล.อ.คิริลอฟ หัวหน้าหน่วยป้องกันนิวเคลียร์ รัสเซีย เคมี และชีวะ ของรัสเซีย ด้วยระเบิดแบบจุดชนวนระยะไกลบริเวณอาคารที่พัก ณ กรุงมอสโก

วิเคราะห์ปัจจัยเลือกกลไกการเอาชนะทางกายภาพ

แม้ว่ากลไกการเอาชนะทางกายภาพจะสามารถนำไปใช้ได้ในทุกะดับของการบังคับบัญชา ตั้งแต่ระดับยุทธศาสตร์ไปจนถึงระดับยุทธวิธี แต่ลักษณะเฉพาะของการดำเนินสงครามในแต่ละระดับนั้นมีผลต่อการประเมินค่าของกลไกการเอาชนะแต่ละประเภทและวิธีการที่นำไปใช้ที่แตกต่างกัน เช่น ในระดับยุทธวิธี จะมุ่งเน้นไปที่การทำลายทางกายภาพเป็นสำคัญ โดยกลไกอื่น ๆ จะถูกนำมาใช้เพื่อสนับสนุนการประเมินค่าของการทำลาย เช่น หน่วยข่าวศึกอาจ

สูญเสียความมุ่งมั่นในการรบและหลบหนี หลังจากที่ต้องเผชิญกับการทำลายบางส่วนหรือถูกโจมตีอย่างไม่ทันตั้งตัว แต่เมื่อใช้กำลังขนาดใหญ่ขึ้น ระดับการบังคับบัญชาที่สูง ขึ้นการทำลายนั้นจะยากขึ้น ดังนั้นผู้บัญชาการจึงมุ่งหวังที่จะทำให้กำลังของข้าศึกเกิดอาการอัมพาตหรือการรบกวน (paralysis or disruption) ซึ่งอาจจะเพียงพอและก่อผลและส่งผลให้สามารถทำลายกำลังหลักของข้าศึกได้ในภายหลัง และยังอาจนำไปสู่วิกฤติความเชื่อมั่นในฝ่ายข้าศึก นอกจากนี้การกวาดล้างแบบทำลายล้าง (Annihilation) ซึ่งเป็นระดับสูงสุดของการทำลาย (destruction) จะนำไปสู่จุดพลิกผัน (turning point) เช่น การสังหารหมู่เชลยศึกทหารอเมริกัน 84 นาย โดยทหารเยอรมัน Kampf Gruppe Peiper ของกองพล 1st Panzer SS เขตมาลเมดีย์ ประเทศเบลเยียม

ในยุทธการตอกลิ้มในช่วงสงครามโลกครั้งที่ 2 เมื่อวันที่ 17 ธันวาคม 1944 ที่ต้องการทำลายขวัญและนำไปสู่การยอมจำนนของทหารอเมริกัน แต่ผลลัพธ์ที่ได้กลับเกิดในทิศทางตรงกันข้าม เพราะเมื่อข่าวแพร่กระจายออกไปสู่ทหารอเมริกันหน่วยอื่น ๆ กลับส่งผลให้พวกเขาเลือกจับอาวุธขึ้นต่อสู้อีกครั้งเพราะยังดีเสียกว่ายอมจำนนและตกเป็นเชลยศึกเพราะต้องถูกสังหารอยู่ดี ส่งผลให้เกิดความตั้งใจที่จะรบ (Will to fight) กลับมาอีกครั้ง

จะเห็นได้ว่า แนวคิด “กลไกการเอาชนะ” นั้น มีองค์ประกอบที่หลากหลาย นักการทหารจึงต้องศึกษาวิเคราะห์อย่างเชี่ยวชาญให้เกิดความเข้าใจอย่างทอ่งแท้ถึงองค์ประกอบ ปัจจัย และธรรมชาติของสงคราม รวมทั้งความไม่แน่นอนที่อาจเกิดขึ้น เพื่อให้สามารถวางแผน นำทัพ และปฏิบัติการให้ได้รับชัยชนะเหนือข้าศึกได้ในที่สุด

พ.อ.อรรถพร ประชาบุญกุล

อจ.สยผ.วทบ.